

og dermed den danske varemærkelovs § 6, stk. 1, skal fortolkes således, at danske virksomheder, der importerer mærkevarer fra lande uden for EØS-området, kan stilles over for et forbud fra indehaveren af det pågældende varemærke, med mindre indehaveren har givet sit samtykke til markedsføringen af de pågældende varer på EØS-området.

Kommissionen henleder dog samtidig opmærksomheden på, at der verserer en sag ved EF-domstolen om det rejste spørgsmål (sag C-355/96). Sagenskulle kunne give en endelig afklaring af spørgsmålet.

Kommissionens svar giver ikke anledning til særlige bemærkninger fra min side. Den endelige afgørelse af, hvordan den omhandlede direktivbestemmelse skal forstås, henhører under EF-domstolen, og først når domstolen har truffet afgørelse i den nævnte sag, vil retstillingen på dette vigtige område være afklaret.

Jeg vil derfor tillade mig endnu en gang at vende tilbage til sagen, når domstolens afgørelse foreligger.

Spm. nr. S 1824

Til justitsministeren (25/3 97) af:

Annette Just (FP):

»Kan ministeren forklare, hvorfor handel med eller køb af brugte genstande, der ikke sker som et sædvanligt led i en handelsvirksomhed med nye genstande eller i en håndværks- eller industrivirksomhed, såsom en rullende forretning, stadig kræver næringsbrev, når andre virksomheder ikke længere har behov herfor?«

Begrundelse

Det viser sig nu, at en såkaldt rullende forretning med hovedvægten lagt på at tage til de forskellige markeder ikke kan få bevilget et næringsbrev i henhold til § 4, stk. 1, i lov om handel med brugte genstande samt pantelånervirksomhed, der siger, at virksomheden kun må drives fra fast forretningssted med særskilte forretningslokaler.

Svar (10/4 97)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Reglerne om handel med brugte genstande findes i lov nr. 223 af 8. juni 1966 om handel med brugte genstande samt pantelånervirksomhed med senere ændringer.

Ifølge lovens § 2, stk. 1, skal den, der driver virksomhed, som er omfattet af loven, have bevilling. Ret til bevilling har den, der opfylder næringslovens betingelser for erhvervelse af næringsbrev som handlende, håndværker og industridrivende, jf. herved lovens § 3, stk. 1.

Der er således intet krav om, at den handlende skal have et næringsbrev. Derimod skal den handlende have en bevilling.

For så vidt angår handel med brugte genstande, er den af loven omfattede virksomhed ifølge § 1 »selvstændig næringsvirksomhed ved handel med eller køb af brugte genstande, der ikke sker som et sædvanligt led i en handelsvirksomhed med nye genstande eller i en håndværks- eller industrivirksomhed.«

Formålet med reglerne i loven er navnlig at forebygge belåning og afsætning af stjålne koster.

Lovens formål er bl.a. søgt opnået ved ovennævnte bevillingssystem.

Efter lovens § 4, stk. 1, 1. pkt., må virksomheden kun drives fra fast forretningssted med særskilte forretningslokaler.

I de specielle bemærkninger til § 4, stk. 1, jf. Folketingstidende 1965/1966, Tillæg A, sp. 1288, er bl.a. anført følgende:

»Efter § 5 i loven af 1921 skal bevillingshaveren anmelde til politiet, hvor forretningen agtes drevet, og hvis forretningsstedet flyttes, skal dette ligeledes anmeldes til politiet.

Denne bestemmelse forudsætter, at virksomheden drives fra fast forretningssted, og kravet herom foreslås nu udtrykkeligt fastsat i forslagens § 4, stk. 1.«

Efter Justitsministeriets opfattelse kan der således efter ordlyden af § 4, stk. 1, 1. pkt., samt forarbejderne til bestemmelsen ikke meddeles bevilling til en såkaldt rullende forretning.

Det kan oplyses, at Justitsministeriet i den senere tid har modtaget henvendelser fra bl.a. Politidirektøren i København samt enkelte politimestre vedrørende forslag til ændring af lovgivningen om handel med brugte genstande m.v. Endvidere er man i ministeriet blevet gjort opmærksom på forskellige problemer i forholdet mellem reglerne for autoriserede handlende